Стояв біля святих воріт
З очима, повними благання,
Бідняк — він висох весь і зблід
Від спраги, голоду й страждання.

Шматка лиш хліба він прохав,
І зір являв нестерпну муку,
І камінь хтось тоді поклав
В його худу простерту руку.

Отак молив любові я
У тебе з тугою гіркою,
Так серця кращі почуття
Були обмануті тобою.

1830